

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 14 grudnia 2004 r

podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberverwaltungsgericht Rheinland-Pfalz (Niemcy), postanowieniem z dnia 3 lipca 2002 r., w postępowaniu: EU-Wood-Trading GmbH przeciwko Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: L. Hewlett, administrator, wydał w dniu 16 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

w sprawie C-309/02 (wniosek Verwaltungsgericht Stuttgart o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co. et S. Spitz KG przeciwko Land Baden-Württemberg ⁽¹⁾

1) Art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 z dnia 18 maja 1998 r. i 1999/816 z dnia 24 listopada 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciw wobec wysyłki odpadów przeznaczonych do odzysku, który może być wniesiony przez uprawnione do tego właściwe organy wysyłki i miejsca przeznaczenia, może opierać się nie tylko na względach związanych z przewozem samych odpadów w obszarze jurysdykcji każdego właściwego organu, ale także związanych z odzyskiem przewidzianym w ramach tej wysyłki.

(Środowisko naturalne — Swobodny przepływ towarów — Opakowania i odpady opakowaniowe — Dyrektywa 94/62/WE — Obowiązki w zakresie pobierania kaucji i przyjmowania zwrotów opakowań jednorazowych uzależnione od całkowitego udziału procentowego opakowań wielokrotnego użytku)

(2005/C 45/05)

(Język postępowania: niemiecki)

2) Art. 7 ust. 4 lit. a) tiret pierwsze rozporządzenia nr 259/93 w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 i 1999/816 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ wysyłki, aby sprzeciwić się wysyłce odpadów może - oceniając wpływ planowanego odzysku na zdrowie i środowisko w miejscu przeznaczenia wysyłki i przestrzegając zasadę proporcjonalności - opierać się na kryteriach, którym podlega odzysk w państwie wysyłki w celu uniknięcia skutków tego odzysku, nawet jeśli są one bardziej rygorystyczne aniżeli kryteria obowiązujące w państwie przeznaczenia wysyłki.

W sprawie C-309/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału 29 sierpnia 2002 r., o wydanie, na podstawie 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2002 r., w postępowaniu Radlberger Getränkegesellschaft mbH & Co., S. Spitz KG przeciwko Land Baden-Württemberg, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, Prezes, P. Jann i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

3) Art. 7 ust. 4 lit a) tiret drugie rozporządzenia nr 259/93 w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368 i 1999/816 należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ wysyłki nie może powoływać się na własne przepisy w celu wniesienia sprzeciwu wobec wysyłki odpadów, który opiera się na takiej okoliczności, że planowany odzysk jest niezgodny z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi odnoszącymi się do ochrony środowiska, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego i ochrony zdrowia.

1) Art. 1 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, nie sprzeciwia się wprowadzaniu przez Państwa Członkowskie środków zachęcających do stosowania systemów opakowań wielokrotnego użytku.

2) Art. 7 dyrektywy 94/62, nie przyznając producentom ani dystrybutorom żadnych uprawnień do dalszego uczestnictwa w istniejącym systemie gospodarowania odpadami opakowaniowymi, sprzeciwia się zastępowaniu ogólnego systemu zbiórki takich odpadów przez system pobierania kaucji i indywidualnego przyjmowania zwrotów, jeżeli nowy system nie pozwala na osiągnięcie w równym stopniu celów wskazanych w tej dyrektywie lub jeżeli przejście do nowego systemu następuje bez zachowania okresu przejściowego i w sposób zagrażający możliwości efektywnego uczestnictwa w nowym systemie od jego wejścia w życie przez podmioty gospodarcze działające w przedmiotowym sektorze.

(¹) Dz.U. C 200 z 23.08.2003.

3) Art. 28 WE sprzeciwia się regulacji krajowej, takiej jak wskazana w art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 2 *Verordnung über die Vermeidung und Verwertung von Verpackungsabfällen* (rozporządzenie w sprawie zapobiegania powstawaniu i odzysku odpadów opakowaniowych), jeżeli ogłasza ona zastąpienie ogólnego systemu zbiórki odpadów opakowaniowych przez system poboru kaucji i indywidualnego przyjmowania zwrotów w taki sposób, że zainteresowani producenci i dystrybutorzy nie dysponują rozsądnym okresem przejściowym na dostosowanie się do niego i nie mają pewności, że w chwili zmiany systemu gospodarowania odpadami opakowaniowymi, mogą oni rzeczywiście uczestniczyć w systemie operacyjnym.

(¹) Dz.U. C 274 z 09.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 14 grudnia 2004 r.

C-434/02 Arnold André GmbH & Co. KG przeciwko Landrat des Kreises Herford. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez *Verwaltungsgericht Minden* (Niemcy) (¹))

(Dyrektywa 2001/37/WE — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych — Art. 8 — Zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów tytoniowych do stosowania doustnego — Ważność)

(2005/C 45/06)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C- 434/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez *Verwaltungsgericht Minden* (Niemcy), postanowieniem z dnia 14 listopada 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 listopada 2002 r., w postępowaniu: *Arnold André GmbH & Co. KG* przeciwko *Landrat des Kreises Herford*, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes izby, P. Jann, C. W. A. Timmermans i K. Lenaerts, prezesi izb, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 grudnia 2004 r., wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Analiza przedstawionego pytania nie wykazała nic, co mogłoby rzucić cień na ważność art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady

2001/37/WE z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych.

(¹) Dz.U. C 44 z 22.02.2003

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-460/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Transport lotniczy — Obsługa naziemna — Dyrektywa 96/67/WE)

(2005/C 45/07)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-460/02 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 19 grudnia 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez A. Aresu i M. Huttunena przeciwko Republice Włoskiej, reprezentowanej przez I. M. Braguglię, wspieranego przez O. Fiumarę, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schiemann, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Ponieważ dekret ustawodawczy nr 18 z dnia 13 stycznia 1999 r. dotyczący zastosowania dyrektywy 96/67/WE w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty wprowadził, w swoim art. 14, środek socjalny niezgodny z art. 18 dyrektywy Rady 96/67/WE z dnia 15 października 1996 r. i przewidział, w swoim art. 20, system o charakterze przejściowym, nieprzewidziany przez tą dyrektywę, Republika włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003